

Arrest

**nr. 107 922 van 1 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een intern hervestigingsalternatief beschikt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder evenwel valabele argumenten bij te brengen die de pertinente en daadkrachtige motieven in de bestreden beslissing ontkrachten. Verzoekers uitleg dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider is en dat dit gegeven hierdoor voor verwarring kan zorgen, kan niet ernstig worden genoemd. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin beslist werd dat zelfs bij fraude de vrees voor vervolging dient gecontroleerd te worden, stelt de Raad vast dat dergelijke verwijzing niet dienstig is. In casu is er immers geen sprake van fraude. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten. Het relaas is ongelooftwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Gezien de motieven die verzoeker aanhaalt om zijn land te hebben verlaten, ongelooftwaardig zijn, dient de mogelijkheid tot een intern hervestigingsalternatief, niet onderzocht te worden.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu/RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongelooftwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt echter niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2013 stelt zij dat zij in haar land van herkomst op verschillende plaatsen een vestigingsalternatief heeft gezocht, maar niet gevonden en dat zij noodgedwongen diende terug te keren naar haar dorp waar zij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij licht toe dat haar problemen een etnische oorsprong hebben en zij wijst erop dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is. Verzoekende partij vervolgt dienaangaande dat de weergave van haar problemen in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zo summier is dat het bezwaarlijk alle problemen van verzoekende partij kan bevatten. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij haar reisweg heel uitgebreid toegelicht heeft en dat ze bepaalde detailgegevens in het paspoort vergeten is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting volledig voorbij gaat aan de in de beschikking van 14 juni 2013 opgenomen grond. Aan haar asielmotieven wordt in de bestreden beslissing op grond van de verscheidene pertinente en draagkrachtige vaststellingen welke verzoekende partij niet in het minst ontkracht of weerlegt, geen geloof gehecht. In het verzoekschrift onderneemt verzoekende partij - algemene beweringen buiten beschouwing gelaten - geen enkele poging om de vaststellingen in de bestreden beslissing concreet te weerleggen. Verzoekende partij betwist ter terechtzitting immers niet dat *"alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn."*, dat zij *"zich in zijn verzoekschrift louter (beperkt) tot het ontkennen, minimaliseren en*

vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder evenwel valabele argumenten bij te brengen die de pertinente en daadkrachtige motieven in de bestreden beslissing ontcrachten.” en “Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden (...) hun grondslag in het administratief dossier (vinden) en (...) geen betrekking (hebben) op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.”

Betreffende de kritiek op het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken, welke verzoekende partij eerder ook al uitte, werd in de beschikking geoordeeld dat deze geenszins ernstig is. De directe vluchtmotieven zijn ongeloofwaardig omdat de verklaringen met betrekking tot essentiële elementen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen zaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ronduit tegenstrijdig zijn en daarmee geconfronteerd tijdens het gehoor verzoekende partij geen plausible verklaring kan geven. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij/zij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over zijn vluchtaanleiding een de kern van zijn asielrelaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat een aantal elementen in haar verklaringen met betrekking tot de uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte documenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van haar vertrek uit Nepal en bijgevolg de algehele geloofwaardigheid ondermijnen en dat de andere problemen van verzoekende partij, die niet geleid hebben tot haar vertrek, doorspekt zijn van vaagheden en diverse merkwaardigheden waardoor de geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan. Tot slot wordt erop gewezen dat verzoekende partij niet aantoont dat zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij in haar land van herkomst op verschillende plaatsen een vestigingsalternatief heeft gezocht, maar niet gevonden en dat zij noodgedwongen diende terug te keren naar haar dorp waar zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, wijst de Raad er enerzijds op dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof wordt gehecht en anderzijds dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijs kon stellen dat uit niets blijkt dat verzoekende partij zich niet elders in Nepal kon/kan vestigen om problemen te vermijden. Haar bewering ter terechtzitting vindt immers geenszins steun in het administratief dossier vermits zij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal expliciet stelde dat zij drie jaar in Nilkhanta verbleef alwaar zij geen enkel concreet probleem kende en zij ook geen problemen kende in haar geboortedorp voor haar vertrek naar Nilkhanta (gehoorverslag, CGVS, p. 12: *“En heeft u dan met die Maobadi problemen gekend eenmaal u in Nilkhanta was? Neen geen problemen meer. (...) Maar heeft u in uw geboortedorp tot aan uw vertrek naar Nilkhanta problemen gekend? Neen, Ik wilde gewoon aantonen hoe de situatie toen was en dat ik hierdoor moest verhuizen. (...) Heeft u dan gedurende uw verblijf in Nilkhanta problemen gekend? Neen.”*).

Waar verzoekende partij nog voorhoudt ter terechtzitting dat zij haar reisweg heel uitgebreid toegelicht heeft en dat ze bepaalde detailgegevens in het paspoort vergeten is, kan zij ook thans niet worden gevolgd. Indien, zoals zij beweert, een smokkelaar werd ingeschakeld dan is het niet aannemelijk dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de mogelijke individuele controles en grensinspecties te vermijden dat verzoekende partij en hijzelf onmaskerd worden. Derhalve dient te worden aangenomen dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen en deze laatste die gegevens zorgvuldig zal memoriseren, zoals de nationaliteit, naam, geboortedatum, geboorteplaats, visum. Verzoekende partij wist zoveel als geen informatie over het door haar, naar eigen zeggen, gebruikte vals reisdocument (gehoor CGVS, p. 8). Dat zij intussen detailgegevens van het paspoort vergeten is kan bezwaarlijk worden aangenomen en komt niet overeen met wat zij verklaarde bij het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS, p. 8: *“Ik keek gewoon naar de naam niet naar de andere zaken”*).

De Raad wijst er tot slot op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Het relaas van verzoekende partij is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS